



Arrest

nr.193 217 van 5 oktober 2017
in de zaken RvV X / II en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) en gezien het verzoekschrift dat zij op 31 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien het verzoekschrift dat verzoekende partij op 1 juni 2017 heeft ingediend om voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de voormelde beslissing.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen.

Gezien synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MOENS, die in beide zaken verschijnt voor de verzoekende partij zaken en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE in beide zaken verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 februari 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 22 maart 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.2 Op 3 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(

naam : S(...)

voornaam: J(...)(...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22 maart 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 2 februari 2017 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij tegen dezelfde bestreden beslissing enerzijds op 30 mei 2017 een verzoekschrift heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen gekend onder rolnummer 205 285, en anderzijds op 31 mei 2017 een verzoekschrift heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen, gekend onder rolnummer 205 360.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter

terechtzinging, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Voormelde wetsbepaling werd door de wetgever in de vreemdelingenwet ingevoegd *“Om te vermijden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift dient te behandelen dat reeds vervangen werd door een ander verzoekschrift, en zich derhalve meermaals dient uit te spreken over eenzelfde betwisting”* (Parl. St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42). De wetgever heeft derhalve *“het vermoeden ingevoerd dat het laatste verzoekschrift dat op ontvankelijke wijze werd ingediend het voorafgaande verzoekschrift vervangt en de verzoekende partij derhalve geacht wordt afstand te doen van het eerder ingestelde beroep. Aan de verzoekende partij wordt evenwel de mogelijkheid gegeven om, ten laatste op de terechtzitting, aan te geven dat zij verkiest dat een eerder ingediend verzoekschrift wordt behandeld door uitdrukkelijk het te behandelen beroepsschrift aan te wijzen. Indien de verzoekende partij nalaat een keuze te maken dan houdt dit automatisch in dat het laatst ingestelde beroep wordt behandeld en de afstand van de voorafgaande beroepsprocedures wordt vastgesteld. Op deze wijze wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven de middelen die zij dienstig acht te laten gelden en wordt tevens proceduremisbruik vermeden”* (Parl. St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden deze beroepen met nrs. 205 285 en 205 360 aldus van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de voorzitter opgeworpen dat beide beroepen tegen dezelfde bestreden beslissing zijn. De Raad is van oordeel dat het beroep dat het laatst werd ingeschreven op de rol, zijnde nr. 205 360, als het laatste beroep dient te worden beschouwd.

Ter terechtzitting geeft de raadsman, die optreedt voor de verzoekende partij, aan akkoord te zijn met de zienswijze van de Raad en kiest zij aldus uitdrukkelijk voor de behandeling van het verzoekschrift in de zaak met het hoogste rolnummer.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 205 360 en wordt verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 205 285.

2.3 Ter terechtzitting wijst de kamervoorzitter erop dat de verzoekende partij bij het beroep met rolnummer 205 360 een afzonderlijk verzoekschrift heeft ingediend op 1 juni 2017 om voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de bestreden beslissing, hierbij verwijzend naar de artikelen 38/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84 eerste lid van de vreemdelingenwet en de artikelen 44, tweede lid, 4° en 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV). Hierop stelt de verzoekende partij dat zij afstand doet van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

Er zijn geen redenen voorhanden om zich te verzetten tegen een afstand van voormelde vordering, te meer gezien het verzoekschrift geenszins enige beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen bevat zoals nochtans is vereist door artikel 44, tweede lid, 3° van het PR RvV en de verzoekende partij zich beperkt tot het horen bevelen van “voorlopige maatregelen” doch nalaat concreet uiteen te zetten welke specifieke voorlopige maatregelen om haar belangen bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, zij wenst te horen bevelen.

De afstand van het beroep wordt ingewilligd.

De exceptie die in de nota met opmerkingen wordt aangevoerd behoeft gelet op het geen voorafgaat geen nader onderzoek.

2.4 Ter terechtzitting legt de verzoekende partij medische stukken neer.

Noch de vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestukken zijn - die bovendien dateren van na het treffen van de bestreden beslissing - daar er geen redenen zijn om deze stukken toch te aanvaarden en gelet op de rechten van de verdediging dienen deze uit de debatten geweerd te worden (cf. RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.836).

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aan verzoekster het bevel werd gegeven om het Belgisch grondgebied te verlaten (REF. 8390420),

Terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten het door artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven schendt.

Dat artikel 2 EVRM omvat het recht op leven en luidt als volgt:

“Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld dat absoluut noodzakelijk is:

- (a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*
- (b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*
- (c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken*

Op 21 februari 1991 werd de grootvader van verzoekster (aan vaderszijde), zijnde de heer N(...) S(...), samen met een mededader veroordeeld voor wraakmoord. De grootvader van verzoekster werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar. Dit voor de moord op de heer J(...) N(...) (het arrest wordt bijgevoegd, zie stuk 3).

Bloedwraak dient te worden gekwalificeerd als een vorm van eigenrichting waarin de familie of stam van een dode het recht heeft die te wreken op de schuldige. Deze bloedwraak blijft constant als een negatieve spiraal rond het leven van verzoekster cirkelen. De bloedwraak kan niet op een bepaald moment stoppen, om reden dat er van de andere betrokken familie (de familie van de heer J(...) N(...)) nog geen dodelijke tegenreactie is gekomen. Met andere woorden, wanneer verzoekster dient te moeten terugkeren naar Albanië, bestaat er een reëel en gegrond risico op het lijden van ernstige schade, met name dat de andere betrokken familie zich zal wreken op haar.

Bloedwraak komt nog steeds veelvuldig in Albanië voor en kost nog steeds aan talloze mensen het leven. Dat verzoekster met andere woorden vreest voor haar leven, is met andere woorden gegrond. De andere betrokken familie zal zich wreken, dat staat vast. Er is met andere woorden een gegronde vrees voor haarleven.

Een uitwijzing in hoofde van verzoekster vormt een schending van artikel 2 EVRM doordat hem de effectieve uitoefening van het recht op leven wordt ontnomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.1.2 Artikel 2 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.
(...)”*

4.1.3 De verzoekende partij wijst op het gegeven dat er sprake is van bloedwraak en betoogt dat wanneer zij dient terug te keren naar Albanië, er een reëel en gegrond risico bestaat op het lijden van

ernstige schade, met name dat de andere betrokken familie zich zal wreken op haar. Ze stelt dat er een gegronde vrees is voor haar leven.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 maart 2017 weigerde de asielaanvraag van de verzoekende partij in overweging te nemen. In de weigeringsbeslissing van 22 maart 2017, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op wordt gewezen, wordt het volgende gesteld: *“U verklaarde dat uw ouders naar België kwamen omdat uw vader in een bloedwraak verwickeld is en dat ook naar België kwam omwille van de bloedwraak en omdat u bij uw zieke ouders wil zijn (CGVS, p. 6-7). In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat u bijzonder weinig informatie kon geven over de door uw vader beweerde bedreigingen. U kon de naam van de familie waarmee u in bloedwraak verkeerde niet geven, noch wist u verdere info te verschaffen over de bloedwraak. U verklaarde louter dat uw familie in bloedwraak verkeert (CGVS, p.6). Bovendien verklaarde u dat u persoonlijk geen problemen, noch bedreigingen ondervond naar aanleiding van de door uw vader beweerde problemen en dat u verder geen andere problemen ondervond (CGVS, p.6 en 7). Verder kon u zonder moeilijkheden uw leven leiden in Tirana, waar u af en toe ging werken als poetsvrouw en u op stap kon gaan met de neven en de nichten. U kon zelfs de familie van uw vader in Durrës gaan bezoeken (CGVS, p.3 en 7). Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt bijgevolg dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw vader A(...) S(...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing werd verworpen omdat er geen vraag om gehoord te worden werd ingediend en er dus werd verondersteld dat de partijen instemden met de beschikking. De beslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw vader luidde als volgt: “Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.” In de weigeringsbeslissing van 22 maart 2017 wordt geconcludeerd dat ten aanzien van de verzoekende partij evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad stelt hierbij vast dat de verzoekende partij heeft nagelaten tegen voormelde beslissing een beroep in te dienen zodoende dat deze definitief is geworden. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Commissaris-generaal aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 2 van het EVRM heeft aangetoond. Er blijkt niet dat de verzoekende partij thans enigszins nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Een schending van artikel 2 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht om naar haar land van herkomst terug te keren. *In casu* is geen sprake van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.*

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1 De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aan verzoekster het bevel werd gegeven om het Belgisch grondgebied te verlaten (REF. 8390420), Terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op een familie en gezinsleven schendt.

Dat artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat telt ter beoordeling van een te beschermen familie- en / of gezinsleven, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaaft worden door feitelijke omstandigheden. Er dient met andere woorden een effectief beleefde familiesituatie voorhanden te zijn die wordt gekenmerkt door een hechte band tussen de betrokkenen.

Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (o.a. EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, en zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentia, 2004, p.754).

Een uitwijzing van verzoekster zou betekenen dat haar het recht om te volle een familieleven te beleven volledig wordt ontnomen. Haar ouders en broer verblijven namelijk reeds in België.

Van enig familieleven zou dan immers geen sprake meer zijn; het kerngezin van verzoekster bevindt zich in België, met name haar ouders en broer. Een uitwijzing van verzoekster uit België zou betekenen dat zij naar een land wordt verwezen waar het voor haar onmogelijk is om ten volle haar recht op gezins- en familieleven uit te oefenen.

Hoewel artikel 8 EVRM niet als zodanig het recht waarborgt om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen, erkent het EHRM dat, gelet op de eerbiediging van het gezinsleven, de uitwijzing van een persoon verdragsonverenigbaar kan zijn (P.DE HERT, 'Artikel 8. Recht op Privacy' in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, intersentia, Antwerpen, 2004, Deel 2, volume 1, p. 754).

Een uitwijzing van verzoekster betekent niet enkel een bijzonder schrijnende verscheuring van zijn relatie met haar ouders en broer. Tevens dient rekening te worden gehouden met het feit dat de ouders van verzoekster ernstig ziek zijn. Bijgevoegd zijn de medische dossiers van de ouders van verzoekster (medische certificaten + verslagen recente controle, stuk 4). Indien verzoekster niet bij haar ouders kan verblijven, gebeurt er een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekster dient haar ouders bij te staan, te helpen en te ondersteunen waar nodig.

De eenheid van het gezin wordt bij een uitwijzing van verzoekster hoe dan ook substantieel geschaad. Het is voor verzoekster immers niet mogelijk om een leven te leiden in een land waar haar ouders niet wonen. Verzoekster is 19 jaar, zij heeft nog steeds haar ouders nodig. Met andere woorden, ook al dient zij zelf haar ouders te ondersteunen waar nodig, toch dienen de ouders ook nog verzoekster te ondersteunen waar nodig.

Een uitwijzing in hoofde van verzoekster vormt een schending van artikel 8 EVRM doordat hem de effectieve uitoefening van het recht op een gezins- en familieleven met respectievelijk haar ouders en broer wordt ontnomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

4.2.3 De verzoekende partij betoogt dat haar uitwijzing zou betekenen dat haar het recht om te volle een familieleven te beleven volledig wordt ontzegd daar haar ouders en broer namelijk reeds in België verblijven. Ze stelt dat tevens rekening dient te worden gehouden met het feit dat haar ouders ernstig ziek zijn en dat zij haar ouders dient bij te staan, te helpen en te ondersteunen waar nodig. De verzoekende partij voert ten slotte aan dat het voor haar niet mogelijk is om een leven te leiden in een land waar haar ouders niet wonen en wijst erop dat zij als 19-jarige haar ouders nog steeds nodig heeft.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit het administratief dossier en uit nazicht van het rijksregister blijkt dat inzake de asielaanvragen van de vader, moeder en de broer eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt verder dat zowel de vader, de moeder als de broer een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker werden betekend. Het beroep dat de vader, de moeder en de broer indienden tegen de weigeringsbeslissingen werd door de Raad verworpen op 26 april 2016 bij arresten met nummers 166 536, 166 537 en 166 514. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij aldus geenszins aantoonde familie te hebben in België die is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf, kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de gemachtigde nog rekening diende te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij in België.

Waar de verzoekende partij wijst op de medische problematiek van haar ouders, stelt de Raad vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 8 juni 2017. Er dient in dit verband tevens op gewezen te worden dat administratieve beslissingen bekleed zijn met het "*privilège du préalable*" en zij worden verondersteld correct te zijn

genomen zolang ze niet vernietigd zijn (cf. RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde "*privilège du préalable*" - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij haar ouders dient bij te staan, te helpen en te ondersteunen waar nodig, stelt de Raad vast dat, daargelaten de reeds gedane vaststelling dat haar ouders tevens een bevel om het grondgebied te verlaten werden betekend, uit de toegevoegde medische stukken aan het verzoekschrift geenszins blijkt dat mantelzorg vereist is.

Vervolledigheidsshalve merkt de Raad op dat de term "familie- en gezinsleven" zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Wat haar broer betreft, beperkt de verzoekende partij er zich in *casu* toe louter te wijzen op haar broer in België, maar zij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar broer, die bovendien geenszins over een legaal verblijf in België beschikt. Waar de verzoekende partij wijst op haar ouders met medische problemen, herhaalt de Raad dat uit de medische attesten geenszins blijkt dat voor haar ouders mantelzorg is vereist. Door tevens louter te stellen dat zij als 19-jarige nog steeds haar ouders nodig heeft, toont de verzoekende partij geenszins een concrete afhankelijkheid aan. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de gemachtigde niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben en geen belangenafweging doorgevoerd te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Het tweede middel is ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft verder geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 205 285 en 205 360 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De afstand van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 4

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU